

人生少师校天子活渡恒
男天减教学春孩生过永

НАПОЧАТКУ

人代阳
诗时阴

天門中斷楚江開
碧水東流至此迴
兩岸青山相對出
孤帆一日邊來客
李白望天門山
張僧繇畫景
卷之二

ЯШМОВИЙ СМУТОК ГАЛИЦЬКОГО КИТАЙЦЯ...

Чи доводилося тобі, шановний читачу,
здібати коли-небудь на вулицях рідного міста
справжнісінького китаїця, до безтями закоханого
в Галичину та її гармонійну (немов
китайська мова) говірку? Ні? Отож, знай,
такий китасць насправді існує. Звати його,
звичайно, теж цілком по-китайськи — Дяо Чун.
Ось тільки із зовнішністю є проблеми.
Через неймовірно благодотворний вплив місцевого
клімату вона з часом набула
виразних середньосвропейських рис.
І якби тобі конче захотілося відшукати Дяо Чуна серед
натовпу, твоя спроба обов'язково зазнає краху.
Але то не біда. Ти ж все одно не тямитиш
по-китайськи. Чого не скажеш
про місцевого поета Володимира Дячуна,
котрий спромігся не лише досягнути тонкощі
азійської фонології, а й прекрасно порозумітися
з Дяо Чуном в контексті, так би мовити,
духовному (і — душевному). Тільки цим я можу
пояснити довершеність його перекладів
із китайського доробку свого колеги...

道

7

春

Віталій Гайда

1996-й рік
кінця 2-го тисячоліття
травень

ДЯО ЧУН

Поет епохи Дань
(кін. II тис. н. е. — поч. III тис. н. е.,
точніше, ненашої ери).

Тексти
у вигляді т.зв. сувоїв
або, звичайно ж, Су Воїв
випадково знайдені
(отже, про певну послідовність
в нумерації годі й говорити)
і з немалими труднощами
перекладені Ве Де з китайської.

За
достовірність подій,
структуру тексту,
а
також
за розділові знаки,
люди,
які зважаться (а, можливо, уже й зважились!)
їх опублікувати,
ніякої відповідальності
не нестимуть.

Але
слід додати доречне зауваження
рідного поета Іл Лі,
що
«... саме час згадати
про паралелізми
як структуру
української та китайської
народної пісні»
(зауваження поета, трохи розлогіше,
подано після останнього Су Вою
у вигляді витягу з редакційної статті
«Лі Бо»
часопису «Основа», №6, 1996 р.).

道

8

春

人生少师校天子活渡恒
男天减教学春孩生过永

ПЕРШИЙ

人代阳
诗时阴

天門中斷楚江開
碧水東流至此迴
兩岸青山相對出
孤帆一日邊來李白望天門山
以張僧繇畫景作

即名石橋遺石上
運故人林夕長閑
神和 前日五終作
水樹

ПЕРШИЙ
Д О В Г И Й
СУ ВІЙ

I

*Проходячи повз Білий Імператорський Дім,
Дяо зрозумів, що небезпечно
наближатися до нього, хоч і пройшло
з початку століття
ще надто мало часу*

Із в'яза жовтий лист летить додолу,
згоряє на льоту, від вікон відсахнувшись —
невже такі отруйні трупні

випари із цього Дому?!

Хоч думалось: це соти прутнів,
холодних піхв, безсилах прутнів.

ІМПЕРАТОРСЬКИЙ — буває, що інколи
у ньому, у Домі, розміщується й адміністрація
правителя.

II

*Проходячи повз те саме далі, зрозумів Чун,
що з початку тисячоліття пройшло
ще менше, але, тим не менше,
відвернув голову й вирішив було піти.
«А, власне, хто знає, що там у них діється...» —
роздумував Дяо*

на місці дуба дуб

вгризається й мовчить

на місці брата брат

всідається і вчить

що той не так у

Піднебесній цій стирчить

що той не так не в лад

із усіма нявчить

道

II

春

вривається у дух сусіда
провінційний Сінь і:
не так вдихаєш й дишеш
ти о сучий сину
не так пливеш серед
розгойданих суцвіть
не ту тримаєш у руках
хімерну волосінь

впивається у душу
можновладний гніт
шикуйтесь в ряд
ану зирніть ану дихніть
пархатих з хат
оцих залишіть тих гоніть
і розпливається епоха
Дань в епоху Хіть

道

12

春

о західне русяве сонце
над Янцзи гірчить
невже ж так Дух наш
непомічено промчить
і зарубцюється у вічний
карб-тромб чи
нарешті визволиться
з тьми цупкої чи...

*(і тут Дяо помітив, як від стін
Білого Дому відділилась сторожа —
отже, випадало якось
непомітно розчинитись)*

ПАРХАТИЙ — галицька назва інородців, що
населяли у той час Китай.

